

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 358/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. B., vedené pod sp. zn. Rvp 6841/2010, sp. zn. Rvp 6842/2010, sp. zn. Rvp 6861/2010, sp. zn. Rvp 6862/2010, sp. zn. Rvp 6884/2010, sp. zn. Rvp 6885/2010, sp. zn. Rvp 6886/2010, sp. zn. Rvp 6887/2010, sp. zn. Rvp 6898/2010 a sp. zn. Rvp 6899/2010, zastúpenej Advokátskou kanceláriou H. & P., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 CoE/162/2010 z 2. augusta 2010, sp. zn. 14 CoE/162/2010 z 28. júna 2010, sp. zn. 16 CoE/142/2010 zo 17. júna 2010, sp. zn. 12 CoE/146/2010 z 26. mája 2010, sp. zn. 12 CoE/238/2010 z 15. júla 2010, sp. zn. 13 CoE/112/2010 z 11. júna 2010, sp. zn. 17 CoE/117/2010 z 29. júna 2010, sp. zn. 15 CoE/165/2010 z 13. júla 2010, sp. zn. 14 CoE/145/2010 zo 14. júla 2010 a sp. zn. 12 CoE/232/2010 z 29. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 6841/2010, sp. zn. Rvp 6842/2010, sp. zn. Rvp 6861/2010, sp. zn. Rvp 6862/2010, sp. zn. Rvp 6884/2010, sp. zn. Rvp 6885/2010, sp. zn. Rvp 6886/2010, sp. zn. Rvp 6887/2010,

sp. zn. Rvp 6898/2010 a sp. zn. Rvp 6899/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6841/2010.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. septembra 2010, 17. septembra 2010, 20. septembra 2010 a 21. septembra 2010 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE/162/2010 z 2. augusta 2010, sp. zn. 14 CoE/162/2010 z 28. júna 2010, sp. zn. 16 CoE/142/2010 zo 17. júna 2010, sp. zn. 12 CoE/146/2010 z 26. mája 2010, sp. zn. 12 CoE/238/2010 z 15. júla 2010, sp. zn. 13 CoE/112/2010 z 11. júna 2010, sp. zn. 17 CoE/117/2010 z 29. júna 2010, sp. zn. 15 CoE/165/2010 z 13. júla 2010, sp. zn. 14 CoE/145/2010 zo 14. júla 2010 a sp. zn. 12 CoE/232/2010 z 29. júla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá *inter alia* poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu novembra 2002 až apríla 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € do 597,49 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 13 dvojtýždňových splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 6841/2010, sp. zn. Rvp 6884/2010, sp. zn. Rvp 6885/2010, sp. zn. Rvp 6898/2010 a sp. zn. Rvp 6899/2010), v 15 dvojtýždňových splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 6842/2010 a sp. zn. Rvp 6886/2010), v 10 mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 6861/2010 a sp. zn. Rvp 6862/2010) a v 9 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 6887/2010). Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej

zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili dve po sebe idúce splátky, boli v priebehu marca 2003 až októbra 2005 notárom spísané notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6841/2010 bol 16. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 4. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 22 Er 142/2004 z 30. novembra 2009 zmenu exekútora pripustil, avšak uznesením z 19. apríla 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE/162/2010 z 2. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6842/2010 bol 14. mája 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 16. júna 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 22 Er 536/2004 z 30. novembra 2009 zmenu exekútora pripustil, avšak uznesením z 26. apríla 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoE/162/2010 z 28. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6861/2010 bol 15. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar na Hronom 24. februára 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Žiar na Hronom uznesením sp. zn. 14 Er 320/2006 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu

za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoE/142/2010 zo 17. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6862/2010 bol 15. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 17. februára 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 14 Er 292/2006 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE/146/2010 z 26. mája 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

5. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6884/2010 bol 17. mája 2003 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 13. augusta 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 19 Er/1168/2003 z 8. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE/238/2010 z 15. júla 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

6. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6885/2010 bol 25. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 25. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 10 Er 142/2004 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 CoE/112/2010 z 11. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

7. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6886/2010 bol 23. septembra 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 21. októbra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 14 Er 891/2004 z 23. decembra 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/117/2010 z 29. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

8. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6887/2010 bol 22. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 24. februára 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 14 Er 343/2006 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE/165/2010 z 13. júla 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

9. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6898/2010 bol 11. decembra 2003 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica 27. januára 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 3 Er 50/2004 zo 7. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoE/145/2010 zo 14. júla 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

10. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6899/2010 bol 11. novembra 2003 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Zvolen 17. decembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 12. októbra 2007 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Zvolen uznesením sp. zn. 11 Er 3275/2003 zo 6. júla 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú podala sťažovateľka odvolanie, ktoré krajský súd odmietol. Okresný súd uznesením z 19. apríla 2010 preto exekúciu zastavil. Aj proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd však uznesením sp. zn. 12 CoE/232/2010 z 29. júla 2010 rozhodol tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „*vyplývajúce z článku 1 Dodatočného protokolu...*“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „*tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru*“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „*na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatočného protokolu*“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

II. 1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 6841/2010, sp. zn. Rvp 6842/2010, sp. zn. Rvp 6861/2010, sp. zn. Rvp 6862/2010, sp. zn. Rvp 6884/2010, sp. zn. Rvp 6885/2010, sp. zn. Rvp 6886/2010, sp. zn. Rvp 6887/2010, sp. zn. Rvp 6898/2010 a sp. zn. Rvp 6899/2010 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II. 2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľka, kvalifikovane zastúpená advokátom, vo svojom návrhu žiadala, aby ústavný súd v súvislosti s napadnutými uzneseniami krajského súdu vyslovil porušenie (iba) práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a zrušil tieto rozhodnutia. Z obsahu sťažností vyplýva, že ich podstatou je nesúhlas sťažovateľky so zastavením konania v jej exekučných veciach, čím podľa jej názoru bolo porušené jej právo „*vlastniť majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru*“.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu *každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.*

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže sťažovateľka v petite svojej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa čl. 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný (a taktiež ani v jej odôvodnení), nenamietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), nemohlo dôjsť ani k porušeniu ňou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdov prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh napokon vyplýva, že v danom prípade sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpala všetky právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže nepodala dovolanie proti napadnutým uzneseniam krajského súdu, a to napriek tomu, že v sťažnosti tvrdený dôvod („... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili...“) je dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP. Podľa uvedenej právnej normy dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje napr. na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 70/93, podľa ktorého „Okolnosť, že odvolací súd nesprávne potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania (v danom prípade pre nezaplatenie súdneho poplatku, pozn.), treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p., lebo ňou odňal tomuto účastníkovi možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.] a bránil mu v realizácii procesného práva domáhať sa ochrany práva na súde, ktoré bolo porušené alebo ohrozené.“. Ak prvostupňové súdy v exekučných veciach sťažovateľky tieto konania (podľa jej názoru neoprávnene) zastavili a krajský súd napadnutými uzneseniami ich (podľa jej názoru tiež neoprávnene) potvrdil z dôvodu, že predložené notárske zápisnice nie sú spôsobilým exekučným titulom, hoci podľa nej išlo o právne perfektný úkon a exekučné súdy boli povinné z neho vychádzať, potom exekučné

súdy (teda aj krajský súd napadnutými uzneseniami) odňali sťažovateľke možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP].

Vzhľadom na to, že sťažovateľka napriek uvedeným skutočnostiam dovolanie nevyužila, ústavný súd vychádzajúc zo svojej subsidiárnej právomoci odmietol jej sťažnosti aj pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V závere ústavný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010